

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 40 (189) - 5 octombrie 2014

**DUMINICA A 19-A DUPĂ RUSALII
PREDICA DE PE MUNTE -
IUBIREA VRĂJMAȘILOR
SF. MC. HARITINA ȘI MAMELTA**

IUBIREA DE VRĂJMAȘI, SEMN ȘI CRITERIU AL DESĂVÂRȘIRII DUHOVNICEȘTI

Referindu-se la porunca lui Hristos dată
cu privire la iubirea de vrăjmași:

„Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc
desăvârșit este” (Mt. 5, 48), mulți Părinți văd
în capacitatea de a iubi pe vrăjmași
un semn al desăvârșirii duhovnicești.

Iubirea de vrăjmași e într-adevăr un
criteriu al împlinirii primei porunci,
aceea de a iubi pe Dumnezeu (Mt
22, 37-38), căci, după cuvintele Sfântului
Ioan Teologul: „Dacă spune cineva că-L
iubește pe Dumnezeu, dar pe fratele său
îl urăște, mincinos este. (...) Cine iubește
pe Dumnezeu iubește și pe fratele său”
(1 Ioan 4, 20-21). Sfântul Maxim se face
în mod nemijlocit ecoul acestei ultime
afirmații: „Cine iubește pe Dumnezeu
iubește întru totul și pe aproapele său”.

Atunci când este bine înțeleasă, iubirea
de vrăjmași e un criteriu al împlinirii
celelalte două porunci, asemenea primei
(Mt 22, 39): nu putem pretinde că iubim
pe aproapele nostru dacă am exclude
pe cineva de la această iubire. Așa cum
observă Sfântul Ignatie Brianceaninov,
„iubirea de vrăjmași e treapta cea mai
înalță pe scara iubirii de aproapele”.

Ea este, spune Sfântul Maxim, semnul
și criteriul posesiunii „celelalte două
avuții, care este dragostea desăvârșită;
pe care e cu neputință să o aibă cine
nu iubește pe toți oamenii deopotrivă,
asemenea lui Dumnezeu”.

Sfântul Siluan consideră și el că
iubirea de vrăjmași e un criteriu al iubirii
de Dumnezeu: „Cine gândește rău de
vrăjmași, acela nu are în el iubirea lui
Dumnezeu”. Iubirea de Dumnezeu e
iubirea omului pentru Dumnezeu, dar
și iubirea lui Dumnezeu pentru om.
La întrebarea: „Cum să cunosc dacă
Dumnezeu mă iubește sau nu?”, starețul
răspunde: „Iată câteva semne. Dacă
te lupți cu țările cu păcatul, Domnul te
iubește. Dacă iubești pe vrăjmași, ești
încă și mai mult iubit de Dumnezeu. Iar
dacă-ți pui sufletul pentru oameni, ești
mult iubit Domnului, Care și-a pus și El
sufletul pentru noi”. Aceste afirmații sunt

paradoxale în măsura în care ne îngăduie
să presupunem că Dumnezeu ar putea să
nu-l iubească pe om, în timp ce starețul
afirmă în repetate rânduri că Dumnezeu
iubește pe toți oamenii fără excepție,
inclusiv pe păcătoși. Am putea presupune
că iubirea lui Dumnezeu e când mai mare
când mai mică, că Dumnezeu îi iubește
mai mult pe cei ce fac voia Sa, dar aceasta
nu s-ar potrivi cu afirmația constantă
că iubește pe toți oamenii deopotrivă.
Într-adevăr, ni se pare că starețul nu se
așează aici în punctul de vedere al lui
Dumnezeu, care își dă iubirea Sa tuturor
în mod egal, ci în punctul de vedere al
omului care simte și primește mai mult
sau mai puțin această iubire, după treapta
curăției și virtuții sale. Trebuie să avem
aici în vedere numeroasele pasaje din
scrierile Sfântului Siluan unde acesta
afirmă că iubirea de vrăjmași ne îngăduie
să cunoaștem, cu alte cuvinte să simțim
în noi cum ne iubește Dumnezeu sau să
avem „cu noi” iubirea Domnului.

Sfântul Siluan consideră și el
iubirea de vrăjmași drept un criteriu
al adevăratului cult al lui Dumnezeu.
„Cine vrea să cunoască pe Domnul,
acela trebuie să iubească pe vrăjmași”. În
schimb, „cine gândește rău de vrăjmași,
acela (...) nu-L cunoaște pe Dumnezeu”;

„cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu
poate cunoaște pe Domnul, nici dulceața
Duhului Sfânt”. Am văzut cum iubirea de
vrăjmași ne îngăduie să cunoaștem, prin
experiența imitării lui Dumnezeu și a
asemănării cu El, dar și prin „învățătura”
Duhului Sfânt, ceea ce Dumnezeu este
în chip fundamental: Iubire (1 Ioan 4,
8). Arhimandritul Sofronie, ucenicul
Sfântului Siluan, consideră deosebit de
importantă această recunoaștere a iubirii
de vrăjmași drept criteriu al adevăratei
contemplații și al adevăratei cunoașteri
a lui Dumnezeu, mergând până la a
scrie despre Sfântul Siluan: „Mărturia
centrală a întregii sale vieți e că iubirea
de vrăjmași e absolut indispensabilă
cunoașterii tainelor dumnezeiești”. Vom
mai observa că înțelegerea starețului în
această privință (pe care am întâlnit-o
deja, deși mai puțin puternic afirmată, la
Sfântul Diadoh al Foticeei) prelungește în
linie dreaptă concepția Sfântului Apostol
Ioan: „Cine zice că este în lumină și pe
fratele său îl urăște, acela este în întuneric
până acum. Cine iubește pe fratele său
rămâne în lumină” (1 Ioan 2, 9-11).

Criteriu al iubirii și al cunoașterii
lui Dumnezeu, iubirea de vrăjmași este
prin ea însăși un criteriu și al unirii cu
Dumnezeu, al comuniunii cu El, al

prezenței în noi a harului și a sălășluirii Duhului Sfânt. Starețul afirmă în repetate rânduri: „Cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate cunoaște (...) dulceața Duhului Sfânt”; „cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu”; cine „nu vrea să se roage pentru vrăjmași” arată că „n-a primit pe Duhul Sfânt”; sau „dacă nu ți-e milă de păcătosul care va fi chinuit în foc, aceasta înseamnă că nu este întru tine harul lui Dumnezeu”; în schimb, „unde e Duhul Domnului, acolo domnește negreșit smerita iubire de vrăjmași și rugăciunea pentru lume”, iar acolo unde e iubirea de vrăjmași, acolo e Duhul Sfânt; „când vei iubi pe vrăjmași, să știi că un mare har al lui Dumnezeu viază întru tine”.

Dacă iubirea de vrăjmași mărturisește prezența și lucrarea Duhului Sfânt și a harului, faptul de a nu iubi pe vrăjmașii noștri, de a nu încerca compătimire și de a nu ne ruga pentru ei mărturisește nu numai absența Duhului Sfânt și a harului, dar și prezența și lucrarea în noi a unui demon: „dacă gândești rău despre aproapele tău, aceasta înseamnă că un duh rău viază în tine și acesta îți insuflă gânduri rele împotriva oamenilor”; „dacă nu ți-e milă de păcătosul care va fi chinuit în foc, aceasta înseamnă că nu este întru tine harul lui Dumnezeu, ci în tine viază un duh rău”. Cine are atitudini potrivnice iubirii de vrăjmași face voia demonilor, se face imitatorul lor, le deschide ușa sufletului său și lasă câmp liber lucrării lor. „Nu gândi, suflete, că Domnul te

iubește, dacă te uiți la cineva cu dușmănie. O, nu. Mai degrabă te iubesc demonii, pentru că te-ai făcut slujitorul lor”.

Starețul pare să aibă o viziune extrem de pesimistă despre starea și despre chinul duhovnicesc al celor ce nu au această virtute. După el, cine nu iubește pe vrăjmași se predă întunericii și tulburărilor lăuntrice. „Dacă disprețuim pe fratele nostru sau dacă-l judecăm, mintea noastră se întunecă și pierdem pacea”. „Despre cel ce nu-i iubește pe vrăjmași nici nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții”. Lucru mai grav decât acesta, cine nu-și iubește vrăjmașii se exclude din rai și se hărăzește întunericii din afară și chinurilor iadului: „Cel ce nu-i iubește pe vrăjmași (...) nu cunoaște pe Domnul”; „dacă cineva [care nu-i iubește pe vrăjmașii săi] nu se pocăiește și moare fără să fi iertat fratelui său, sufletul lui se va pogorî acolo unde sălășluiește duhul rău care-i stăpânește sufletul”.

Această viziune radicală a starețului care vede în iubirea de vrăjmași o condiție absolută a mântuirii, e fără îndoială legată de experiența sa personală: el însuși se simțea menit iadului din pricina păcatelor sale, și știm că se simțea vinovat înaintea lui Dumnezeu pentru că nu iubea îndeajuns pe toți oamenii. Știm de asemenea că starețul avea o foarte mare compătimire pentru păcătoși. Scopul său nu e, așadar, de a-i osândi prin asemenea cuvinte pe cei ce nu-și iubesc vrăjmașii, ci de a-i face să conștientizeze gravitatea stării lor

duhovnicești și să-i îndemne la căință și la întoarcere lăuntrică. Îndată după ce a constatat: „Dacă nu ți-e milă de păcătosul care va fi chinuit în foc, aceasta înseamnă că nu este întru tine harul lui Dumnezeu, ci în tine viază un duh rău”, sfătuiește: „Silește-te prin pocăință să te slobozești de el [acest duh rău]”. După ce a spus celui ce privește pe cineva cu dușmănie că s-a făcut sluga demonilor, îl sfătuiește îndată: „Nu întârzia, pocăiește-te și cere de la Domnul puterea de a iubi pe fratele tău, și vei vedea atunci pace în sufletul tău”. În altă parte notează: „Dacă cineva îi blestemă și-i ocărăște [pe vrăjmași], e limpede că un duh rău viază în el și, dacă nu se pocăiește, va merge după moarte acolo unde sălășluiesc duhurile cele rele”. După care adaugă: „Să izbăvească Domnul orice suflet de o asemenea nenorocire!”.

Această ultimă dorință, în formă de rugăciune, mărturisește voința starețului, în repetate rânduri exprimată în scrierile sale, ca toți cei ce se pierd să se mântuiască. Intenția profundă a starețului e, mai mult încă, ca toți să primească în iubirea de vrăjmași harul pe care el însuși l-a primit de la Duhul Sfânt, să simtă ca și el pacea și blândețea lui și să cunoască în el bunătatea, mila și iubirea lui Dumnezeu, iar prin această cunoaștere a lui Dumnezeu să ajungă la pacea și bucuria desăvârșită a împărăției cerurilor. ❖

Sursa: Jean Claude Larchet, *Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui! Spiritualitatea Sfântului Siluan Athonitul. Tâlcuiri teologice*

Un munte de lacrimi și rugăciuni la Cuvioasa

În 1997, în urma unei radiografii pulmonare, mi s-a pus diagnosticul de TBC, fiind trimisă la Policlinica de Pneumoftiziologie din Iași, pentru investigații amănunțite. În aceeași zi, după altă radiografie, mi s-a interzis prezentarea la serviciu, mai ales că lucram în învățământ și afecțiunea respectivă constituia un pericol pentru copii. Mi s-a prescris tratament cu antibiotice. A urmat o perioadă de două luni de calvar: opt radiografii pulmonare, recoltare a numeroase probe de spută, iar rezultatele erau descurajante. Dacă se confirma diagnosticul, eram obligată să-mi părăsesc familia, serviciul și să fiu internată în sanatoriu. Am venit lângă racla Cuvioasei Parascheva cu un munte de lacrimi și rugăminți, am luat legătura cu duhovnicul, m-am spovedit și împărțit în aceste două luni de șapte ori.

Deși starea mea de sănătate era bună, radiografiile confirmau existența tuberculozei, pentru care mi s-a interzis revenirea printre copii. În ziua internării în sanatoriu, am alergat la Mitropolie, am căzut lângă racla Sfintei, implorându-i ajutorul și rugându-l pe duhovnic să stăruie în rugăciune pentru sănătatea mea.

Ajunsă în cabinetul doctoriței, Dumnezeu

mi-a dat în gând dorința de a solicita o nouă radiografie. Surprinsă de această cerere, doctorița a acceptat, apoi a privit lung noua radiografie, s-a uitat speriată și a exclamat: „Ești sănătoasă, nu ai nimic! Dacă te internam, te băgăm în mormânt!” Menționez că aveam atunci niște probleme hepatice, iar tratamentul cu tuberculostatice m-ar fi distrus. Surprinsă și entuziasmată,

am obținut adeverință de reintegrare în colectivitate. Primul gând mi-a îndreptat pașii spre racla Sfintei Parascheva, spre a-i mulțumi pentru minunea petrecută. În Mitropolie, oamenii se uitau și nu înțelegeau motivul lacrimilor, iar duhovnicul s-a mirat și s-a bucurat că doar după două ore s-a întors aici un „om fericit”. În cele două luni de zbucium și durere sufletească, m-am rugat mai mult ca oricând la Dumnezeu, implorând mijlocirea Cuvioasei Parascheva. De asemenea, izbăvirea într-un chip atât de minunat m-a convins că, prin această încercare, Dumnezeu m-a îndemnat să alerg la ajutorul Sfintei și să găsesc adevărata cale în viață. Semnificativ este faptul că viața mea a urmat un alt curs, unul deosebit: prin nebănuitele rânduieli dumnezeiești, acum sunt închinoviată într-o mănăstire din Moldova. Z.D ❖

Sfânta Cuvioasă Parascheva, Binefacerile Sfintei Cuvioasa Parascheva, Editura Doxologia, Iași, 2011, p. 27

Parohia Șerban Vodă a deschis un nou site pe care îl puteți accesa la adresa: www.parohiaserbanvoda.ro

O viață dedicată cunoașterii și frumuseții A vrut să fie un om frumos

Viața omului este mai scurtă sau mai lungă după cum Dumnezeu dorește să lase pe pământ un om. Dar cât de lungă ar fi această viață este doar o clipă din veșnicie și o poartă spre celălalt tărâm. Iar ceea ce facem în această viață este un pașaport spre mântuire. Pe care-l căpătăm sau nu.

Cu aceste cuvinte am ales să prefătez acest articol despre un om minunat care a făcut ultimul gest: a trecut pragul spre o altă lume. Sperăm pentru Doamna Elena Stoenescu ca această lume să fie infinit mai bună decât cea de aici. La 83 de ani, după o îndelungată suferință în boala ce macină azi multe vieți, Doamna Elena Stoenescu, fiică a Parohiei Șerban Vodă, a plecat la Domnul. Discretă, așa cum a trăit. Și-a dorit să nu împovăreze lumea cu chipul pe care suferința, boala și durerea marcase semne adânci. În discreția dumnezeii și-a dorit să nu-i întristeze pe oameni cu o înfățișare care nu o reprezenta, așa încât după adormirea sa doar o fotografie în care ne zâmbea și amintirile celor apropiați ne-au mai adus în minte și în suflet pe cea care a fost un om deosebit.

Așadar să spunem câteva cuvinte despre Doamna Elena Stoenescu, pentru care orologiul timpului său a încetat să mai bată în dimineața zilei de 27 septembrie, după o suferință pe care nimeni nu putea să i-o mai aline. Pentru toți cei care au avut privilegiul să o cunoască, a fost o persoană extrem de înzestrată, învrednicită de Dumnezeu

cu multe daruri. Inteligentă, dornică de a învăța, s-a format și s-a împlinit profesional în cercetare. A fost chimist, deci a fost atrasă de științele exacte, activând profesional într-o zonă de elită a chimiei, cercetarea. Dar în același timp științele umaniste ca și arta nu i-au rămas străine. Avea un talent deosebit de a picta. Ne-a lăsat sute de tablouri, multe dintre ele dăruite celor pe care îi respecta sau iubea. Multe lucruri treceau dincolo de privirea și ajungeau la mintea sa. Din adâncurile sale de simțire, se recrea o lume care prindea formă și culoare pe pânză. A

dăruit celorlalte lumea sa interioară. Peisaje, locuri încărcate de istorie și spiritualitate și multe altele erau puse cu talent în pictură.

Să mai spunem că de la părinții săi Dumitru și Teodora a moștenit credința și evlavie. Tatăl său a fost episcop la biserica noastră între anii 1970 și 1985, mâna dreaptă a părintelui paroh Alexandru Niculescu.

Dar Doamna Elena Stoenescu era un om viu, conectat la orice înseamnă cunoaștere. Istoria, cultura, civilizația, pelerinajele și excursiile erau lucruri dragi sufletului ei și pentru care avea o aplecare deosebită. Doritoare de a ști cât mai multe, dar și de a împărtăși ceea ce cunoștea celorlalte, scria de pildă articole pentru revista „Magazin istoric”. Puțini știu că amprenta culturii sale a fost pusă și pe corectarea „Buletinelor” Parohiei Șerban Vodă și a altor lucrări de doctorat sau licență a unor persoane din spațiul eclezial al bisericii noastre. Dar când un text trecea prin corectura sa, el își vedea slăbiciunile, și era corectat, îmbogățit, adnotat. Nu numai din punct de vedere al limbii române, ci și al sensului și acurateții științifice.

Mulți dintre rude, colegi și colaboratori, prieteni, dar mai ales enoriași ai parohiei noastre, întristați că un om atât de luminos ne părăsește, au venit să-și ia rămas bun de la cea care a fost Doamna Elena Stoenescu. În mormântarea sa a fost un prilej de a ne spune că a plecat într-un loc în care știința se topește în revelație, iar imaginea are culorile, transparența și luminozitatea nicidecum văzute pe pământ.

Dumnezeu s-o ierte și s-o facă părtașă de lumina și culoarea veșniciei frumuseții! ❖

Profesorii de la școala veneau să mă asculte și-mi puneau notele acasă. Mama îmi spunea: „Ești o minune a lui Dumnezeu”. Iar eu îi răspundeam: „Da, o minune șchioapă”. Și iată că merg perfect și nici o altă operație nu am mai suferit, mulțumită Sfintei Cuvioase Parascheva. Trăiesc datorită rugăciunii ei, datorită lacrimilor ei, datorită inimii ei imense, pline de harul lui Dumnezeu care simte durerile noastre și le alină cu milă, în iubirea infinită a lui Dumnezeu. ❖

Pr. I.I. Binefacerele Sfintei Cuvioase Parascheva, Mărturii ale închinătorilor, Editura Doxologia, Iași, 2011, p. 29

Vindecarea miraculoasă a Sfintei Cuvioase Parascheva

La 14 ani, m-am îmbolnăvit grav. Nu era prima oară, am fost destul de bolnăvicios de felul meu, dar acum, o durere imensă de picior și o inflamație masivă la peroneu m-au pironit la pat.

Doctorul chirurg din orașul în care locuim i-a spus mamei mele, și ea cadru medical superior, că este un reumatism articular acut, cu puseu de durere. Așa încât mi-a prescris oxacilină și gentamicină din 6 în 6 ore timp de câteva luni și mi-a pus piciorul în ghips. Durerea atât de injectii, tumefierea și mortificarea țesutului în care am fost injectat de sute de ori, rugăciunile pe care mama le spunea mereu la patul meu, ore întregi, mi le amintesc foarte bine. După ce mama spunea de câteva zeci de ori psalmii „Miluiește-mă, Dumnezeule” și „Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt”, sfârșită de oboseală, era trecut de miezul nopții îi spuneam: „mai zimi rugăciuni...” Au fost câteva luni de durere cumplită, iar piciorul era tot mai dureros, ba

chiar se subțiasse mult. Gentamicina pe care am primit-o intramuscular ar fi fost de ajuns să surzească 10 oameni, dar totuși, cu mila lui Dumnezeu mai aud. După câteva luni de stat în casă cu un ghips imens, piciorul era de două ori mai slab decât înainte. Doctorii spuneau că piciorul trebuie amputat.

Părinții mei au insistat să mergem la Iași, la Spitalul de copii, la doctorul Gabriel Ionescu, un medic vestit care rezolvase multe cazuri incurabile. Tatăl meu, preot, m-a adus în spinare până la spital. Când m-a consultat, doctorul a izbucnit în strigăte de mânie: „sunteți cadre medicale, dar l-ați tratat ca niște țărani”. Aveam ostiomielită acută la peroneul drept, o boală cumplită care chiar dacă se operează, recidivează la alte oaze, toată viața. În tot acest timp, părinții mei au stat mereu lângă racla Sfintei Parascheva, rugându-se cu lacrimi pentru mine. Șansele ca piciorul să mai poată fi salvat erau mici. Eram suspect și de cancer osos.

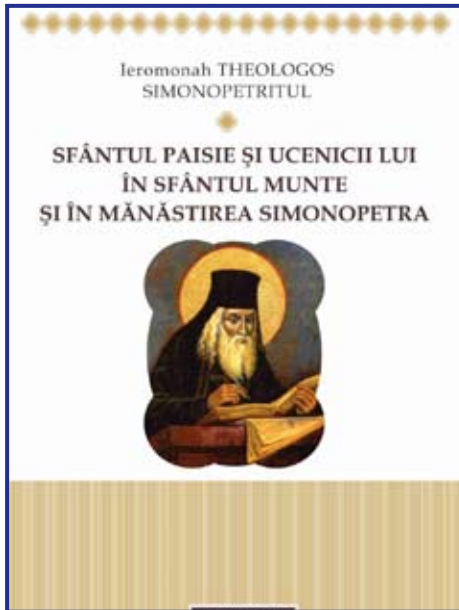
M-am refăcut în câteva luni bune.

PELERINAJ LA IAȘI

În perioada 12-14 octombrie 2014
Parohia Șerban Vodă împreună cu
agenția de turism Basilica Travel,
organizează un pelerinaj la hramul
Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași.
Pentru cei care vor să-i mulțumească
Sfintei sau să-și încredințeze ei
necazurile și durerile lor, vă invităm să
alegeți acest pelerinaj.
Informații și înscriere: Dna Magdalena
Pencea – tel.072 427 7905

Sfântul Paisie și ucenicii lui în Sfântul Munte și în Mănăstirea Simonopetra

Sub acest titlu Editura Doxologia din Iași ne pune la dispoziție o carte a ieromonahului Theologos Simonopetrului care prezintă mai ales viața Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț și a ucenicilor săi la Sfântul Munte. Cartea aduce informații noi în chiar anul sărbătoririi a 220 de ani de la adormirea marelui stareț, iubit și respectat oriunde în lume trăiesc creștini ortodocși. Vă propunem spre lectură această carte sau măcar acest articol care are ca sursă site-ul doxologia.ro. (n.r.)

După ce precizează subiectul pe care dorește să îl analizeze și sursele folosite pentru tratarea acestuia, autorul studiului începe prin a prezenta viața ascetică a Cuviosului Paisie și preocuparea sa intensă de a cerceta și studia scrierile Părinților filocali. Așadar, întreaga lui viață duhovnicească gravita în jurul căutării, cercetării și traducerii de texte (manuscrite) ale Părinților, texte al căror conținut îl vor fi ajutat și inspirat pe Cuviosul Paisie pe tot parcursul viețuirii sale monahale.

Dincolo de atenția desăvârșită pe care o acorda vieții ascetice, cuviosul Paisie nutrea o „sete nestăvilită pentru înțelepciunea părinților”. A învățat limba greacă pentru a putea să citească textele Părinților în original. Dorința sa era aceea de a organiza o școală ascetico-filologică care să traducă în limba sa maternă cât mai multe scrieri duhovnicești păstrate în mănăstirile Sfântului Munte.

Tot în această primă parte a lucrării, Părintele Theologos arată strădaniile Cuviosului Paisie de a obține și a afla cât mai multe manuscrise ale Sfinților Părinți,

dar și corespondența și legătura pe care acesta a avut-o cu Mitropolitul Macarie al Corintului privitoare la activitatea editorială filocalică a acestuia din urmă. În acest sens, aflăm că, grație osteneții Sfântului Macarie, văd lumina tiparului foarte multe scrieri patristice (publică la Veneția 36 de cărți ale părinților). Tot el este cel care realizează colecția de scrieri duhovnicești numită Filocalia, dorind să publice treptat lucrările părinților nevoitori neptici, pentru a fi salvate de la „pieire și uitare”.

Venit în Moldova, Cuviosul Paisie continuă susținut lucrarea de copiere și traducere a textelor Părinților, văzându-și împlinit visul său din tinerețe de a întemeia o școală ascetico-filocalică. În privința acestui

fapt, avem mărturie, după cum evidențiază autorul, numărul impresionant de manuscrise (aproximativ 300) ce se aflau în Biblioteca Mănăstirii Neamț pe la anul 1905 și numărul mare de copii (aproximativ 40) ce lucrau, sub atenta supraveghere a starețului Paisie, pe textele Sfinților Părinți.

După cum precizează Părintele Theologos, prin activitatea sa filocalică și prin întreaga sa viață monahală, Cuviosul Paisie se arată a fi vrednic următor al marilor Părinți ai Bisericii, fiind astfel și înnoitorul tradiției ascetice și isihaste monahale din Balcanii veacului al XVIII-lea.

În a doua parte a studiului, autorul are în vedere momentul așezării cuviosului Paisie, dimpreună cu câțiva ucenici, în Mănăstirea Simonopetra. Părintele Theologos prezintă acest moment pe seama unui condice din arhiva mănăstirii, document din care reiese faptul că Sfântul Paisie, împreună cu 35 de monahi, au venit la 15 aprilie 1762 și s-au stabilit în Mănăstirea Simonopetra, iar pentru că nu au putut rămâne, din pricina greutăților economice, au stat numai trei luni, apoi au plecat în Moldova.

Partea a treia a studiului, având drept temei și izvor Codicele B din arhiva mănăstirii, evidențiază momentul stabilirii ucenicilor Cuviosului Paisie în Mănăstirea Simonopetra.

În următorul capitol al studiului, autorul tracează importanțele momente ale vieții și activității Sfântului Paisie, momente înfățișate cronologic. În anexă sunt prezentate trei scrisori folosite pentru argumentarea lucrării, una a Sfântului Nicodim către Mitropolitul Moldovei, Veniamin Costachi, o alta a unui ieromonah grec din Iași, ucenic al Sfântului Paisie Velickovski, pe numele său Dorotei Voulismas, și a treia, a Patriarhului Ecumenic Gavriil către comunitatea monahală a Sfântului Munte, referitoare la un anumit document de proprietate al Sfintei Mănăstiri Simonopetra. Scrisorile de la sfârșitul studiului sunt de asemenea importante pentru înțelegerea fenomenului duhovnicesc generat de marele ascet și părinte din secolul al XVIII-lea, Paisie Velickovski.

Urmare a celor de mai sus, considerăm binevenită lucrarea părintelui ieromonah Theologos, cu atât mai mult cu cât aceasta întregeste nu numai planul studiilor referitoare la personalitatea duhovnicească a starețului Paisie, ci aduce elemente de noutate privind biografia acestuia. ❖

Sursa : doxologia.ro
Text parțial articol „Sfântul Paisie și ucenicii lui în Sfântul Munte și în Mănăstirea Simonopetra”

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a XII-a	Prof. Stănescu Doina
Marti	17 ³⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a XII-a	Prof. Mocanu Galina
Miercuri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Popa Claudia
Joi	13 ³⁰ -15 ³⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Ruscescu Georgeta
Joi	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Geografie - clasa a XII-a	Prof. Dobre Cristina
Joi	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Electronică - clasele V-XII	Ing. Petrică Stoenică
Vineri	09 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Tase Simona
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Vineri	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

ZIUA ORA SLUJBE/activități

Duminică 5 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte- Iubirea vrăjmașilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 8 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 10 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 11 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților Vecernie
Duminică 12 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) (Pilda semănătorului / Rugăciunea lui Iisus) Utrenia, Sfânta Liturghie

ANUNȚ IMPORTANT

Începând cu această săptămână se reiau în zilele de miercuri și vineri serile catehetice, care vor fi ținute de Părintele Paroh Dinu Pompiliu după slujbe.